

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složené z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **T. N. M.**
zastoupená advokátem JUDr. Richardem Pustějovským
sídlem Matiční 730/3, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, č. j. 9266/17/5100-31461-711145,
ve věci vrácení přeplatku na dani z převodu nemovitostí

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou krajskému soudu dne 10. 5. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání podané proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 6. 2016, č. j. 2314700/16/3215-70461-807077 a rozhodnutí správce daně potvrdil. Správce daně

v prvostupňovém rozhodnutí zamítl žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na dani z převodu nemovitostí. Žalobkyně předně namítla, že správce daně zamítl její žádost v době, kdy ještě nebylo pravomocné rozhodnutí ve věci obnovy řízení. V té době sice již správce daně řízení o návrhu na povolení obnovy řízení usnesením ze dne 7. 6. 2016 zastavil, byl však povinen v souladu se zásadou výkonu dobré správy vyčkat rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalobkyně dále nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný posoudil vliv řízení o vylučovací žalobě vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 ICm 686/2010 na existenci její povinnosti platit daň z převodu nemovitostí. Pravomocným zamítnutím vylučovací žaloby dochází podle žalobkyně k nezvratným následkům podle § 225 odst. 3 insolvenčního zákona, protože se má za to, že dotčený majetek byl do soupisu majetkové podstaty zapsán oprávněně. Důvodem zamítnutí vylučovací žaloby přitom byla neplatnost kupní smlouvy ze dne 11. 5. 2001, kterou insolvenční dlužník VVM plus s. r. o. prodal nemovitosti R. M., jakož i navazujících smluv, konkrétně darovací smlouvy ze dne 21. 8. 2009, kterou R. M. daroval nemovitosti žalobkyni a taky předmětné kupní smlouvy ze dne 12. 3. 2010, kterou nemovitosti prodala žalobkyně.

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval, že žalobkyně uzavřela dne 12. 3. 2010 kupní smlouvu, na jejímž základě prodala kupující S. S. budovu č. p.X a pozemek parc. č.X, vše v katastrálním území Fulnek. Správce daně vyměřil žalobkyni daň z převodu nemovitostí ve výši 81 645 Kč. Žalovaný dále poukázal na povahu řízení o vrácení přeplatku na dani podle ustanovení § 155 odst. 2 zákona číslo 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve kterém správce daně zkoumá toliko, zda existuje přeplatek a zda dosahuje nejméně 100 Kč. V žádném případě mu však nepřísluší přezkoumávat správnost vyměřené daně. Rozhodnutí o vylučovací žalobě navíc není rozhodnutím o určení vlastnického práva a své účinky má pouze v rámci insolvenčního řízení.
3. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 12. 3. 2010 kupní smlouvu, kterou prodala kupující S. S. nemovitosti v katastrálním území Fulnek (budovu č. p. x a související pozemky). Vklad vlastnického práva k prodaným nemovitostem byl ve prospěch kupující povolen dne 6. 4. 2010 s právními účinky vkladu ke dni 26. 3. 2010. Dne 15. 11. 2010 podala žalobkyně u tehdejšího Finančního úřadu ve Fulneku přiznání k dani z převodu nemovitostí, ve kterém vypočetla daň ve výši 81 645 Kč, kterou poté zaplatila. Předmětné nemovitosti byly ještě v roce 2010 zapsány insolvenčním správcem dlužníka VVM plus s. r. o. do soupisu majetkové podstaty s odůvodněním, že insolvenční dlužník tyto nemovitosti v roce 2001 prodal neplatnou kupní smlouvou, tehdejší kupující se proto nemohl stát jejich vlastníkem a nemohl je ani platně darovat žalobkyni, která je nemohla výše uvedenou kupní smlouvou ze dne 12. 3. 2010 platně prodat S. S. Kupující S. S. podala dne 23. 6. 2010 vylučovací žalobu podle § 225 zákona číslo 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 6. 2014, č. j. 38 ICm 686/2010 – 198, ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. června 2015, č. j. 13 VSOL 203/2014 - 242, zamítl. Žalobkyně podala dne 11. 4. 2016 u správce daně žádost o vrácení daně z převodu nemovitostí ve výši 81 645 Kč, kterou zaplatila bez právního důvodu. Správce daně posoudil její podání jednak jako žádost o vrácení přeplatku a jednak jako návrh na obnovu řízení (obnova řízení není předmětem tohoto soudního přezkumu). Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2016 správce daně žádosti

žalobkyně o vrácení přeplatku nevyhověl, což odůvodnil tím, že předmětná daň byla žalobkyni pravomocně vyměřena a žalobkyní zaplacená. Správce daně dále uvedl, že vyměření daně nebylo v zákonných lhůtách napadeno opravnými prostředky a řízení o návrhu na obnovu řízení bylo rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016 zastaveno. Proti rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala shodné důvody, které následně uplatnila ve správní žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že ke dni podání žádosti o přeplatek žalobkyně na svém osobním daňovém účtu žádný vratitelný přeplatek neměla, proto správce daně správně nevyhověl žádosti o jeho vrácení.

4. Úvodem právního hodnocení soud se krajský soud považuje za vhodné vyjádřit k identifikaci napadeného rozhodnutí žalovaného v záhlaví tohoto rozsudku, konkrétně k datu jeho vydání. Krajský soud v rozhodovací praxi považuje ustáleně za datum vydání rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství to datum, které je uvedené u elektronického podpisu úřední osoby a tím je v projednávané věci den 3. 3. 2017. Přestože tedy žalobkyně na několika místech v žalobě uvádí, že rozhodnutí žalovaného není datováno, tak krajský soud v souladu se svojí vlastní ustálenou praxí identifikuje napadené rozhodnutí nad rámec jeho čísla jednacího (o kterém nejsou v projednávané věci pochybnosti), také datem uvedeným u elektronického podpisu.
5. K přezkumu napadeného rozhodnutí krajský soud předesílá, že předmětem řízení v posuzované věci byl přezkum rozhodnutí žalovaného, jímž zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně, kterým nebylo vyhověno jejímu požadavku na vrácení tvrzeného přeplatku na dani. Způsob, jakým správce daně vyhodnotil žádost žalobkyně doručenou mu 11. 4. 2016 (rozdělení na řízení o obnově řízení a na řízení o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu), nebyl žalobou napaden a ani krajský soud neshledal důvody, pro které by měl z moci úřední postup správce daně korigovat. Proto je třeba při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet z ustanovení § 154 odst. 1 daňového řádu, podle kterého se přeplatkem rozumí částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li týž daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu). Požádá-li daňový subjekt dle § 155 odst. 2 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, zkoumá správce daně nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zda-li jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek nevznikl, žádost o vrácení vratitelného přeplatku zamítne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 101/2008 – 60, dostupný na www.nssoud.cz, který se sice vztahoval na vztahující řízení o vrácení přeplatku podle § 64 odst. 4 zákona číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, princip řízení o vrácení přeplatku podle obou právních úprav však byl stejný). Jinak řečeno, řízení o vrácení přeplatku podle § 155 odst. 2 daňového řádu neslouží k přezkumu správnosti zaplacených daní nebo rozhodnutí správce daně, včetně toho, zda daň z převodu nemovitostí byla zaplacená v návaznosti na neplatnou kupní smlouvu. K tomu slouží jiné

právní prostředky, přičemž soudu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně tyto prostředky využila (byť dosud bezúspěšně).

6. Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud žalobkyně vznik žádného vratitelného přeplatku ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu netvrdila a v rámci žádosti o vrácení přeplatku se v podstatě domáhala přezkumu své daňové povinnosti z roku 2010, nemohla být její žádost úspěšná. Nebylo ani povinností správce daně vyčkávat, až bude pravomocně skončeno řízení o obnově, protože žádost žalobkyně byla podána přinejmenším předčasně. Případný přeplatek by mohl vzniknout pouze tehdy, pokud by došlo zákonem předvídaným způsobem ke změně či zrušení její splnění daňové povinnosti, k čemuž však dosud nedošlo (nic takového nebylo tvrzeno). Veškeré námitky žalobkyně směřující k neplatnosti kupní smlouvy ze dne 12. 3. 2010 a vlivu řízení u Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 38 ICM 686/2010 na její daňovou povinnost a na běh lhůt v daňovém řízení, tak směřují do správnosti zaplacené daně a míjejí se proto s podstatou tohoto sporu, byť je pravdou, že také žalovaný se k nim v napadeném rozhodnutí poněkud nadbytečně při vypořádání odvolacích námitek vyjadřoval. Tato skutečnost však nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože závěr žalovaného o nedůvodnosti žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku z důvodu neexistence vratitelného přeplatku je z napadeného rozhodnutí zřejmý (viz. body 20 až 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a krajský soud jej považuje za správný.
7. Z uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
8. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky krajský soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšný žalovaný, který by měl na náhradu nákladů řízení právo, se tohoto práva výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu